

Campanya de l'Ajuntament de Barcelona contra les defecacions de gos

La gran tifa

SEBASTIÀ ALZAMORA

En plena coherència amb la seva línia d'actuació, que com ja se'n va anunciar en el seu moment ha d'acabar per convertir els barcelonins en ciutadans de la millor botiga del món, l'excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona ens obsequia amb una altra de les seves campanyes de sensibilització, encaminades a enfortir els lligams de bon veïnatge i l'esperit cívic, vull dir cívica, dels contribuents. En aquesta ocasió es tracta de conscienciar els ciutadans que siguin amos d'un gos per tal que tinguin esment que la seva mascota no embruti la via pública: objectiu lloable, certament, i més en una ciutat on has de caminar amb el cap cot a fi d'assegurar-te que no t'untés les sabates amb algun dels nombrosíssims obsequis que les simpàtiques bèsties (em referesc, és clar, als amos dels gossos) deixen al seu pas pel carrer. El cas és que forma part del dispositiu desplegat, com no podia ser altrament, una col·lecció de banderoles -d'aquestes que s'enganxen als fanals de forma ben visible- amb l'eslògan i la imatge corporativa de la campanya. Així, és fàcil transitar per Barcelona i topar-se amb alguna d'aquestes banderoles, que a la part superior duen imprès el següent text: "S'ha trobat una CACA -caca va en lletres molt grans- de gos". I, a la part inferior, aquesta llegenda: "Si és teva, recull-la". A la part central, sobre un fons blanc immaculat, hi va la imatge, que consisteix, efectivament, en una genuïna deposició de gos: un excrement, una tifa, una buïna. Una merda, vaja, només que de mides, diguem-ne, familiars, d'acord

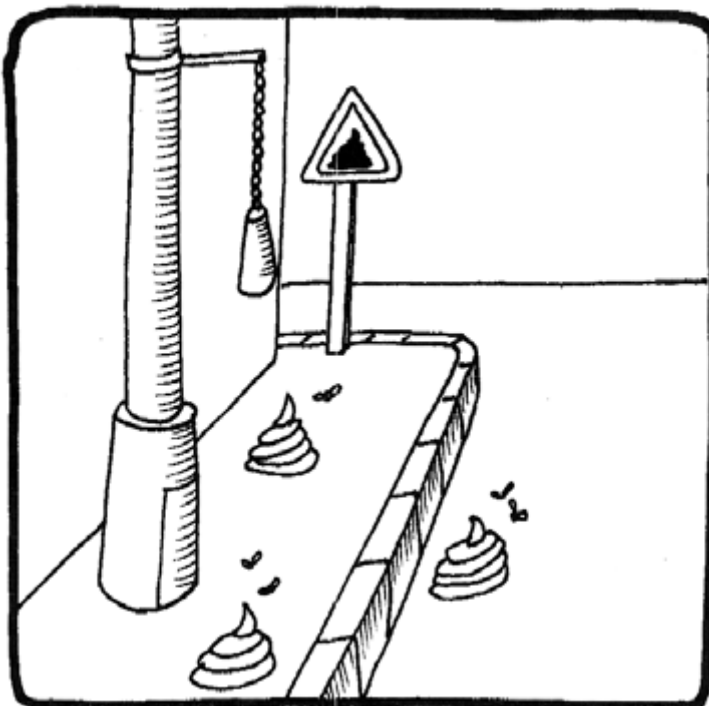
amb el format de les banderoles.

En el cas que un vagi a peu, cal reconèixer que el primer impacte és inquietant i una mica allucinatori: cansat de caminar mirant al terra sembrat de merdetes, el transeünt aixeca els ulls i descobreix un cagarro molt més gran que sembla flotar damunt del seu cap, i no només això: en estirar la vista s'adona que la imatge es multiplica i tendeix cap a l'infinit en perfecta alineació. La impressió és forta, i no és difícil que a un li sobrevingui l'aprensíó d'haver estat traslladat, per alguna mena de bucle temporal, dins una ficció a mig camí entre Bruno Schulz i la recepció de les Taules de la Llei per part de Moisès al Sinai. En qualsevol cas l'efecte admonitori és perfectament aconseguit, i el vianant s'adona de seguida que se'l fa particip d'un misatge d'importància.

Després, si s'hi pensa una mica, resulta fàcil adonar-se que el camí recorregut des del ja entranyable "Barcelona, posa't guapa" fins a la campanya de la tifa superlativa ha estat llarg, i els encerts, qui ho dubta, múltiples. En aquest cas en particular, el disseny de les banderoles que descrivim aconsegueix connectar subtilment amb un parell de referents bàsics de l'imaginari català. Un és la fixació escatològica tan

arrelada al fons d'aquell oxímoron conegut com a *humor català*, i que té manifestacions que van des de l'atàvic i bonic costum de culminar el pessebre de Nadal amb la figura d'un paio que es caga pels racons, fins al riure sufocat de tieta raboritzada que no poden reprimir tants circumspectes compatriotes quan algú en presència seva es tira un pet o parla de merda. Per altra banda, les banderoles en qüestió constitueixen una il·lustració insuperable de la inventiva catalana, que com tothom sap, i a la vista d'alguns invents nostrats com ara el motxo, el futbolí o el xupa-xup, consis-

vista amb una merda punxada en un pal. Per totes les quals coses cal no estarse de felicitar els responsables i els executors d'una feina tan delicadament rematada, i així ho fem des d'aquestes línies. Per no fer-ho malbé obviarem algun possible comentari inconvenient, com ara que, a ulls d'esperits no tan refinats com els que el consistori del Cap i Casal, podria haver semblat més eficaç invertir el muntant del cost de l'operació (o, si més no, una petita part) en una altra mena de campanya, en concret una de sancions econòmiques ben severes, imposades per la Guàrdia Urbana, contra aquells conciutadans avesats a la pràctica d'ornamentar amb defecacions (no sempre animals) les voreres públiques: és el que solen fer els ajuntaments de les

JORDI SÀBAT

teix a punxar alguna cosa amb un pal. Com sigui que en el cas que ens ocupa la cosa punxada és la imatge d'una gran tifa, podem afirmar que l'Ajuntament de Barcelona ha satisfet el sùmmum de les nostres aspiracions estètiques com a poble en regalar-nos la

ciutats que es veuen pel món amb un índex menor de contaminació fecal als seus carrers. Però ja ens fem el càrrec que això hauria estat una vulgaritat, impròpia d'un ajuntament que ha convertit la ciutat en un envejable i atapeït aparador de totes les expressions del disseny més rabiosament modern, fins a un punt no assolit per cap altra ciutat europea, encara que potser valdria la pena que ens preguntéssim per què. En homenatge als savis edils que ho han fet possible, permeteu-me finalitzar amb uns versos que el gran poeta, i no obstant això amic, Miquel de Palol va compondre seguint l'estela de Quevedo: "Talent en qui tot el muntant s'escuda, / venes que bleix a tanta blancor heu dada, / tremperes que heu volgut més d'una muda, / la casa deixareu; mes no enganyada; / sereu mà de tremor, prò molt tossuda; / merda sereu, mes merda dissenyada".

• SEBASTIÀ ALZAMORA. ESCRIPTOR

Pasqual & Maragall

JORDI CABRÉ

D'entrada vull deixar clar el meu absolut respecte per la figura institucional del president de la Generalitat, com no pot ser d'altra manera. Els personatges que han encarnat el càrrec podran ser molt, poc o gens honorables, però la figura té prou història, prou sang i prou llàgrimes al darrere per merèixer veneració i reverència. Darrerament, arran de l'espinós viatge a Terra Santa i la simpàtica manera de retratar-se -en tots els sentits- dels nostres representants, amb somriures federals inclosos per a més inri, molts s'han plantejat si s'havia aconseguit desvirtuar i degradar definitivament la molt honorable figura institucional. Penso que no hi havia pas aquesta intenció. Em consta, a més, que el mateix Pasqual Maragall té un profund respecte per la figura del president de la Generalitat. Però aquest és, precisament, el problema. Vejam si em sé explicar.

Alguns de vostès ja ho hauran copsat durant les últimes setmanes, i potser n'hauran pres nota. Jo m'hi vaig fixar en les seves últimes aparicions televisives, i observo que el tic s'ha anat repetint: Pasqual Maragall parla del president de la Generalitat en tercera persona. Sí, com Juli Cèsar. He parat l'orella atentament i he pogut confirmar que cada vegada se li escapen més frases de l'estil "el president de la Generalitat opina" o "el capteniment del president de la Generalitat serà". I em ve al cap una de les seves primeres intervencions en el torn de preguntes al Parlament: "Jo no tinc per què respondre". És clar, per què dimonis havia de respondre, si ell només és en Pasqual. No sé si aquestes observacions psicològiques expliquen molt o poc del drama que vivim i d'aquest govern que topa de cap en una i altra soca, però segur que una part sí que l'expliquen. Que no pateixin les comunitats religioses ni la ciutadania que simplement

espera ser ben representada: en el fons, qui anava en aquell viatge no era el president de la Generalitat sinó en Pasqual i els seus amics. És completament just, doncs, que es facin unes fotos de broma amb uns souvenirs, que juguin a futbol i que vagin al barber. És hora que ho comencem a entendre tots plegats. Pel bé de tothom.

És clar que tard o d'hora l'estil s'encomana i el govern en bloc sofreix crisis de personalitat. Així, l'helicòpter esdevé l'atracció privada de la família d'un conseller perquè es tracta d'en Salvador, o el conseller primer -en Pep- pot vestir-se com li doni la federal gana: aquell despatx no és una dependència de Palau, sinó casa seva. A casa, per descomptat, no decidirem sobre Bescanó. La pobra Caterina no té cap deure de conèixer cap obra de teatre estrenada l'últim mes ni llibres publicats l'últim any, donat que el seu càrrec d'honorable quota no té adscrites aquestes obligacions. En Quim té tot el dret que no

l'empenyin amb més demandes de dimissió, per un simple esfondrament que s'ha produït ben lluny del seu barri. Sort que sempre té sortides per a tots els problemes, en Pasqual. És el líder de la colla, el que planta cara amb fermesa i originalitat: la Guerra Civil, el suflé, la vaselina, el Fòrum, els dòlars, el *Prestige*, les dones maltractades, el tres per cent. Si no fos per ell, el desprestigi recauria sobre els seus indefensos col·legues amb carter. Poden estar-li ben agraïts.

No provin d'explicar-los que el país se'n ressent, de tot això. És inútil. L'obsessió de provar de castigar CiU els impedeix percebre si castiguen tota la ciutadania. Ho he provat amb alguns coneguts meus però no hi ha manera. Jo els recomano a vostès que pateixin aquesta legislatura en silenci, per molt que el lema del "canvi" hagués estat més ajustat amb l'eslògan "crisi" (que no són ben bé sinònims). No empenyin gaire, no delatin la malaltia governamental més del necessari. Cal tractar-ho amb discreció, i que el subjecte no se senti amenaçat en qualsevol de les seves personalitats. Quan aparegui una nova ocurrència, riguin. Davant del ridícul dins i fora del país, aplaudeixin i mostrin la seva joia complaguda. I mentrestant, si cal, que els professionals s'ocupin del que s'han d'ocupar. Ràpidament.

• JORDI CABRÉ. ESCRIPTOR

JORDICABRE@JORDICABRE.NET